

Коледна легенда.

Дървари замръкнали на Малка Коледа въ гората. Наклали огънь подъ Чудноватия боръ и зачакали да съмне, за да намърятъ пжтя къмъ селото. Всѣки разказалъ по нѣщо. Дошло редъ на най-стария.

— Всѣки отъ васъ разказа по нѣщо, което се е случило на бѣдни вечеръ. Азъ пъкъ ще ви разкажа легендата за този зеленъ исполинъ, подъ който сме насѣдали. . .

Преди много, много години тука нѣмало никаква гора. Само голи скали бърчели снагата на Рила. На сжщото това мѣсто, дето сега е разгъналъ клони този чудноватъ боръ, имало бедна, схлупена колибка. Живѣла въ нея самотна бабичка. Тя имала само единъ синъ — хайдутинъ. Дълго не го била виждала. Свивало ѝ се сърдцето отъ мъка, като знаела, че турцитѣ го дирятъ подъ дърво и камъкъ и даватъ много жълтици за главата му. . .

На връхъ бѣдни вечеръ тя колѣничила подъ стария иконостасъ и задавена отъ сълзи се молила на Божията майка да закриля чедото ѝ. Огнището ѝ било студено, защото нѣмала дръвца да го запали. А вънъ билъ страшенъ студъ. Въ схлупената одаичка било толкова студено, че стомничката съ водата отдавна била замръзнала.

Изведнажъ въ одаичката съ шумъ влѣзълъ младъ момъкъ.

— Синко! — изпищѣла отъ радостъ бабичката и се спуснала да го прегърне. Но тутакси пжтя ѝ преградили нѣколко въоръжени заптиета.

— Защо не гори въ огнището ти огънь? — изревалъ единиятъ отъ тѣхъ. — Нима не знаешъ, че на бѣдни вечеръ нито едно огнище не бива да е угаснало?

— Знамъ, синко, — съ задавенъ гласъ продумала бабичката, ала какво да правя, като се довършиха дървата